

КОСЪ И ТОПОЛА

(Басня)

Косътъ прелетѣлъ отъ гората и кацналъ на една самотна тополя. Нагласилъ цигулката си и почналъ да свири. Свирилъ, свирилъ, докато свършилъ всичкитѣ си пѣсни и нѣкои дори повторилъ. А тополата мълчала, като че нищо не чувала. Косътъ я изгледалъ отъ върха до корена, па рекълъ:

— Голѣмо дърво, високо, скоро облачитѣ ще стигне, но нищо не научило, никаква дарба не развило. Спи. И свирнята го дори не радва и не весели. При него никой нищо не може да намѣри и да пояде.

Боровинката е дръвце, колкото едно крилце, но може да нагости и пѣтници, и приятели, че и за кося зрънце ще остане.

Чакъ тогава тополата се обадила и проговорила:

— Че азъ, ако искамъ да правя добрина, боровинки ли ще родя? Боровинката завързала зрънца, колкото мъниста, и ти не можешъ да я нахвалишъ. Не ща азъ такава добрина: ще направя азъ, *каквото косле*, добро, ама голѣмо добро, та всѣки, който го види, да се чуди и мае!

— Ти не правишъ малко добро, та голѣмо ли щешъ! Подсвирналъ косътъ, изсмѣлъ се и литналъ къмъ гората.

И думитѣ му се сбжднаха: тополата и до сега не е родила никакъвъ плодъ.

И кжсче хлѣбъ е хлѣбъ
И пещъ самуни — хлѣбъ:
Не можешъ пещъ да изпечешъ,
Но можешъ кжсче да дадешъ!

Дѣдо Благо.